

— Та сама Роуз Квінн?

У нього чарівна усмішка.

В мене земля тікає з-під ніг.

— Браян Джонс, — каже він і простягає руку, щоб привітатись. — Чоловік Аліси.

Його рука гладка, шкіра — мов шовк, не така шорстка й обвітрена, як була в Майкла. Я ввічливо простягаю свою у відповідь, ширше розплющую очі і привітно усміхаюся.

— Так, Аліса, звичайно. Вона чудово доповнила команду.

— І вже добре ладнає з колегами. Мені вдалося познайомитись тут з іншими покинутими чоловіками.

Мое серце несамовито калатає. Може, я захворіла. Такого зі мною ще не траплялося.

Рідко коли я не думала про Майкла упродовж останніх кількох років, але мене ще не заносило в таку каламутну імлу, як зараз, щоб він мені аж ввижався. Але вже майже Різдво, і саме тепер втрата Майкла дусить мене більше, аніж в будь-який інший час року, загрожуючи перекрити дихання раз і назавжди.

— Я, власне, хотіла привітати усіх в *City Suite*, — видаю я, а мій голос різко контрастує з тою гіркотою, яку я відчуваю. — Будь ласка, пройдіть до зали поруч. Можете взяти напої з собою, звісно.

Я тремчу всередині, але моя впевнена поведінка ніколи мене не видасть. Я над цим багато працювала.

Обручка чоловіка виблискує на пальці, дзенькаючи об бокал, який він підіймає, і чоловік киває.

— Зараз будемо, — гукає той, коли я йду; мої губи тремтять, а серце вистрибує з грудей. Я відчуваю, як його

погляд пронизує мене з кожним моїм кроком. — Це буде чудовий вечір.

Я підходжу до зали готелю, щиро, попри свій смуток, вітаючи на шляху усмішками, повітряними поцілунками й компліментами своїх працівників та гостей. Вони неймовірні й заслуговують на цей вечір. Це найменше, що я можу зробити.

Міє, ти приголомшлива. Обожаю твою сукню.

Пригостися шампанським, Луко. Звісно ж, ні, любий, твоє вбрання не занадто яскраве. Це ж Різдво.

Дуже приємно зустрітись із Саймоном, Ніко. Ми про нього багато чули від тебе.

Далі знову потиски рук, знову повітряні поцілунки, знову компліменти.

Усе в цьому готелі претензійно ошатне, від пікантних канапе до глінтвейну і надмірних декорацій, що трапляються мені на кожному кроці. Високі блискучі дерева миготять біля стін із темно-синім відтінком, грає знайома музика, а працівники готелю, вбрані в яскраві ковпаки Санти, охоче наповнюють наші бокали. Настрій піднесений, щасливий. Але я не можу дочекатися, коли цей вечір закінчиться.

Я зупиняюся на порозі *City Suite*, де мої колеги та гості вже чекають на закінчення формальностей і на початок справжньої вечірки, й саме тоді планую непомітно втекти додому.

Я пообіцяла Карлосу, що потиняюся тут один танець і перекинуся ще кількома святковими побажаннями, а потім до закінчення вечора публіку розважатиме уже він.

Глибоко вдихаю. Розправляю свою нижню спідницю і спідницю в горошок по стегнах, відчуваючи гордість носити вбрання, яке пошила сама. Я закидаю назад своє темне кучеряве волосся і виймаю складане люстерко, щоб підфарбувати губи червоною помадою.

Я впораюся з цим. Я – Роуз Квінн, головна виконавча директорка *Activate International*. Тож я це зроблю. Цокаю об келих, щоб привернути увагу кожного, і розмови стихають, а безліч знайомих облич повертається до мене.

– Щасливого Різдва всім! – виголошую я з сяючою усмішкою. – Дякую кожному за те, що знайшли можливість зібратися разом цього вечора, щоб відсвяткувати закінчення ще одного чудового року.

Невелика група моїх колег вибухає оплесками, коли я стаю в центрі орендованої зали для урочистостей в готелі.

– Підіймімо келихи, – кажу я далі, – за наступні дванадцять місяців, які знову доведуть, що ми найкреативніша, найзавзятіша, найталановитіша компанія цифрового маркетингу в Ірландії.

– Свята правда! – вигукує мені Карлос. Його товарицькість і харизму, як завжди, видно здалеку. Ми працюємо разом майже три роки, я щаслива, що він поруч, це тримає мене при здоровому глузді.

– Інтернет – це технологія, що швидко й постійно змінюється, але, як завжди, ми в *Activate International* будемо залишатися на багато миль попереду в глобальному цифровому світі, де продовжимо рухатися вперед темпами, за якими наші конкуренти можуть лише спостерігати здалеку.

По тілу пробігли дрижаки. Краєм ока бачу чоловіка, схожого на Майкла, але не зупиняюся. Продовжую усміхатись.

– За ще один успішний рік, коли ми будемо вас мотивувати і дбати про кожного в нашому успішному колективі. Я надзвичайно пишаюся тим, чого ми досягли і продовжуємо досягати. Щодня мене надихають відданість, креативність і пристрась, які кожен із вас присвячує нашій маленькій, але перспективній організації. Тому – за *Activate International*. За майбутнє. За вас.

Знову оплески, знову цокання бокалів.

Я вже майже повірила, що опанувала себе.

У мене є робота тут, у Дубліні. І це єдине в житті, що я роблю дуже добре. Це єдине, чого не можу дозволити собі втратити, хай би як боляче мені було.

– Яка ПРО-МО-ВА! Яка промова! Реально, люба, ти супер.

– Впевнена, ти говориш це всім дівчатам, Карлосе, – дражнюся я і беру в нього еспресо-мартіні. Ми урочисто цокаємося келихами.

Тепер, коли формальності позаду і після швидкого марафету у вбиральні, я повільно оговтуюся після попереднього потрясіння, але не припиняю думати про втечу з цього святкування.

Карлос такий елегантний у своїй жовтій сорочці пейслі і з не зовсім допасованим оранжевим метеликом-краваткою. Поправляю завеликий комір його сорочки. Навіть у похмурі понеділки Карлос завжди був би стильним на будь-якій модній вечірці, попри те що працював у трохи

тісному, але гарному офісі в прицентровому, хоч і злегка депресивному районі Дубліна. Мені тридцять шість, він на десять років старший, але це вже як ходячий жарт, що я ставлюся до нього як мамця.

— Я не кажу так всім, і ти це знаєш, — відповідає він і нахилиється, щоб поцілувати мене в щоку, але спершу поправляє свої круглі окуляри з чорною оправою. Від нього пахне глінтвейном. — Ти у мене найкраща. Ану подивися сюди, все добре? Так, така ж незмінно чудова, як завжди. Просто перевіряю.

Карлос не пропустить нагоди пожартувати.

— Уява взяла наді мною гору, тож я була спантеличена, але зараз уже все гаразд.

— Роуз? Що сталося?

Я опираюся, знаючи, що все одно розкажу Карлосу про свою хвиливу мить безумства.

— Дурниці. Чесно. Просто трохи потуманило. Розкажи мені краще про твої плани на свята. Чекаєш вихідних? Я вже просто не дочекаюся, коли можна буде нічого не робити.

Карлос здійняв брову.

— Хмм, окей. Даси знати, коли будеш готова. А тепер скажи: ти обдумала мою пропозицію приєднатися до нас на Різдво? Тато купив ще одну дошку для сиру і нові келихи для вина — *кришталеві* келихи — на випадок, якщо передумаєш. І він нарешті інвестував у «Скрабл». Абсолютно нова лімітована версія.

Ми йдемо вздовж довгого столу з високими табуретами. Я швидко відповідаю, ставлячи на табурет торбинку з бісеру срібного кольору, яка належала моїй покійній

бабці Моллі в 1960-х. Як і більшість моїх речей, ця торбинка на світі значно довше, аніж я її маю.

— Це так надзвичайно мило з його боку, — кажу Карлосу, поки ми всідаємось на табурети. — Але ти знаєш, що ця вистава — лише заради цього вечора. Я не можу поки що святкувати Різдво.

— Але, Роуз...

— Я справді не можу, — пояснюю вже вкотре.

— Але для чого так над собою знущатися? — шепоче Карлос. — Ти ще не настраждалася?

— Я не можу поки цього прийняти, — шепочу у відповідь. — Сьогоднішній вечір — найкращий з усіх можливих, Карлосе. А далі мій план — не мати планів, як і до цього. Я беру тривалішу відпустку від завтра, а коли повернуся, — після того як напруга спаде, — то буду повна сил, щоб знову взятися за роботу.

Карлос насуплюється, а його карі очі занепокоєно зблискують. Окуляри запотівають від тепла, тож він їх знімає, протирає і веде далі:

— Ніхто й уявити не міг, що ти будеш зі собою такою суворою, Роуз, — каже мені, схвильовано наморщивши чоло. — І не кажи, що в тебе є Джордж. Він не рахується.

Я потягую коктейль й озираюся довкола, аби переконатися, що ніхто з працівників нас не чує. На щастя, вони здебільшого співають у пляшки з-під шампанського замість мікрофонів, тримаючись за руки і коливаючись в такт святкової музики. На якусь мить я захотіла знову повернутися в той час, знову стати такою ж щасливою. Безстрашною і безтурботною, коли весь світ біля моїх ніг.

Кожен у нашій маленькій, але потужній компанії знає, що я залишаю швидкоплинне міське життя цьогоріч на Різдво, аби провести час зі своїми літніми батьками і люблячою сестрою на півночі, звідки я родом. Колеги вважають, що саме так я проводжу Різдво останні кілька років, відколи вперше приїхала до Дубліна з безпородною собакою, розбитим серцем і достатньою кількістю сили, щоб влаштуватися на роботу, де мені вдалося прокласти собі шлях до верхівки за порівняно короткий проміжок часу.

— Джордж буде зі мною, хоч би куди я йшла і що робила, — кажу я, вдавано усміхаючись до мого бізнес-партнера. — Він складає мені чудову компанію.

Карлос заковчує очі.

— Він віддає перевагу м'ясним шматочкам у желе більше, ніж вишуканій вечері з індички, — веду я далі. — Він не напивається, але все одно спить увесь день. Мій Джордж — *ідеальний* компаньйон на Різдво.

— Невже в тебе немає спокуси позбутися його і натомість податися кудись, де тепло?

Я кладу руку на груди з вдаваним жахом.

— Ми із Джорджем — команда, Карлосе. Нерозлийвода. Ми...

Майже кажу «сім'я», і мені скручує живіт, коли думаю про справжню сім'ю на півночі, з якою я б хотіла святкувати Різдво, як колись.

— Ти вже дзвонила повідомити мамі, що святкуватимеш знову одна? — питає Карлос, ніби читаючи мої думки.

— Ні.

— А Сарі?

Хитаю головою.

— А збираєшся?

Знову хитаю головою.

— Ох, Роуз.

— Я ще не можу їм розповісти, — кажу я, стишуючи голос до мінімуму під дратівливу сезонну музику. Дошкульний сміх, який чутно звідусіль, був би медом для моєї душі кілька днів тому, а зараз є лише нагадуванням про те, наскільки я нещасна. — Я боюся почути розчарування в голосі мами, коли повідомлю, що хочу знову провести Різдво наодинці. Але я повинна, Карлосе. Я мушу.

Він дивиться вбік. Я знаю, що він хоче сказати.

— Ти ж усвідомлюєш, що коли врешті вирішиш знову відсвяткувати Різдво з усією сім'єю, може бути занадто пізно? Ти знаєш так само добре, як і я, що життя може змінитися за одну мить.

Зависаю. Від цієї думки в мене зводять шлунок.

— Я розумію, Карлосе. Дуже добре розумію, — зітхаю, відчуваючи, що ось-ось буде зізнання. — Не сердься, але мене накрила ця божевільна фантазія, і я думала, що бачила його раніше. Це був просто хтось дуже схожий на нього. Я це знала, але...

Карлос хоче перебити, але я не даю.

— Дивись, перш ніж ти скажеш, я знаю, що це тупо і сумно. Я знала, що це не міг бути він, але не могла стриматись, щоб не перевірити ближче.

— Було в тебе таке потуманення раніше?

— Так, — киваю, відчуваючи, як наповнюються слізьми очі.

– Люба, мені так шкода, – каже Карлос. – І це не тупо чи сумно. Це трагічно. Мені шкода.

– Я була ось *наскільки* близько, щоб принизити себе, коли той чоловік обернувся, – ох, Карлосе, я сходжу з розуму? Це був чоловік Аліси, нової колеги. Але тільки на одну мить, одну чудову мить, я дозволила собі уявити, що він не зник зовсім.

Кусаю губу і дивлюся вбік. Я не плакатиму цього вечора, і неважливо, наскільки вразливою мене можуть зробити кілька коктейлів.

Я виговорилася Карлосу за зачиненими дверима про втрату Майкла, але за жодних обставин не зламаюсь тут перед ким-небудь.

– Ох, Роуз, ти мене вбиваєш, – відповідає Карлос, підсовуючись на табуреті, щоб бути ближче до мене. – Але ти так добре даєш собі раду. Один крок за раз, пам'ятаєш? Я знаю, як тобі було важко прийти сьогодні і робити таке хоробре обличчя перед всіма.

Розглядаюся по кімнаті. Моя команда для мене – мій світ. Та хоч би як це було боляче, за жодних обставин я не могла підвести їх і не прийти, хоча б для того, щоби подякувати за ще один неймовірний рік у бізнесі. Я пообіцяла собі, що вдаватиму перед ними, навіть якщо це означатиме танцювати й усміхатися, коли мені буде хотітися скрутитися калачиком і вдавати, що Різдва немає взагалі.

– І якщо ти справді віриш, що бути одній на Різдво допоможе тобі пережити цю пору, – каже Карлос, – я не намагатимусь тебе переконати у протилежному. Але не думай, що мусиш, люба. Це не завжди буде так.

– Я знаю, знаю, – пробую усміхнутися. – Можливо, це буде останнє Різдво, коли я відчуваю, що маю побути наодинці.

Карлос киває і стискає мою руку. У нього таке обличчя, яке хочеться змальовувати, ідеально все, а його окуляри, напевно, коштують більше, ніж усе моє вбрання.

Можу запевнити, він хоче змінити тему, щоб я усмінулася знову. Бачу, як змінився його вираз обличчя від глибоко зосередженого на моєму горі до підтанцювання та клацання пальцями, коли навколо нас лунає пісня Мераї Кері.

– Ти просив цю пісню, хіба ні? – питаюсь я, наморщуючи носа, і до мене підкрадається щира усмішка.

– У жодному разі.

– Текст пісні якийсь бездушний, тобі не здається? «Все, що я хочу на Різдво, – це ти»?

Я не можу втриматися від сміху, хоча насправді мені хочеться плакати.

– Ненавиджу цю пісню.

Карлос підіймає руки й підтанцює в такт Мераї, переступаючи з ноги на ногу, клацаючи знову пальцями.

– Лише один танець, як ти й обіцяла? Потім я вдам, що в тебе якийсь шлунковий розлад, і тоді можеш бігти, як ми й домовлялися.

– Гарзд, – відповідаю я. Це, можливо, найгірша мить у цьому році, але в мене бізнес і рахунки, за які потрібно платити, а це означає, що ставлю свою печаль на паузу, коли це необхідно. – Лише один танець, і мене немає.

У нього загорілися очі. А я прикипіла поглядом до двійника Майкла, який стояв і тримав келих-пінту в одній